

Arrest

**nr. 173 514 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht als zou verzoeker tot februari 2014 in Tibet zou hebben verbleven en het vermoeden rees dat hij Tibet veel vroeger heeft verlaten en een hele tijd in een derde land heeft verbleven. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 135 782 van 23 december 2014.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker volhardt wel tot in 2014 in Tibet heeft verbleven. Verder verklaart hij dat hij monnik was in Tibet in het Sinkham Kulu-klooster in Shengkang in Tibet, dat hij daar tijdens zijn eerste asielaanvraag nooit over heeft gepraat en dat de onderdrukking van monniken in het klooster door de Chinese autoriteiten de aanleiding was voor het feit dat hij probeerde brand te stichten in het gebouw van de "xiang", waardoor hij Tibet moest ontvluchten.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: enkele foto's, een attest van de "Xikang Gelong Si Shengkang Wuming Foxue Yuan" en een postpak bevattende een papieren zakje met een Chinees opschrift.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij monnik was in Tibet tot in februari 2014 en dat hij überhaupt monnik was in Tibet. Verzoeker geeft zodoende nog steeds geen zicht op waar hij gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België heeft verbleven, het eventueel daarmee verbonden verblijfsstatuut en op zijn werkelijke achtergrond en leefsituatie, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op de schouders van iedere asielzoeker rust.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van haar asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoekers betoog dat hij zijn eerste asielaanvraag in een asielcentrum deed, hij jaren onderdrukt was en niet geschoold is, biedt geen verschoning voor het tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas, namelijk dat hij monnik was in Tibet. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Dat hij zich heeft gehouden aan het advies van anderen, volstaat evenmin ter rechtvaardiging van het onvermeld laten van dergelijke essentiële gegevens. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Verzoeker kreeg, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag tal van gelegenheden om het belang van zijn religieuze achtergrond in zijn asielmotieven toe te lichten. Dat verzoeker, ondanks al deze kansen daartoe, dit niet heeft gedaan, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen over zijn monnik zijn en hoe dit is verweven met zijn actie en zijn vlucht uit Tibet, op fundamentele wijze.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten, wijst de Raad er nog op dat, naast de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen dewelke door verzoeker niet afdoende weerlegd worden daar hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren ervan, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 135 782 van 23 december 2014. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene situatie voor Tibetanen in China, is niet dienstig vermits verzoeker zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoont. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asieliinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming. Ook het citeren uit "een" beslissing waar de commissaris-generaal een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin in diens hoofde ten aanzien van de VRC erkent, is om die reden irrelevant. Bovendien dient elke asielaanvraag op individuele wijze en op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

3.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat de redenering van de commissaris-generaal niet kan worden gevolgd. Verzoekende partij argumenteert dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan haar

verblijf in Tibet en het feit dat zij monnik is omdat zij dit niet heeft vermeld tijdens haar eerste asielaanvraag. Verzoekende partij geeft een verklaring waarom zij niet vermeldde dat zij monnik was, namelijk omdat zij tijdens haar vlucht gearresteerd werd in Zaventem en opgesloten werd in een gesloten centrum, zij nog zeer jong is, jaren onderdrukt werd, en niet geschoold is. Verzoekende partij stelt nog dat zij verschillende elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij monnik is. Bij aanvullende nota legt verzoekende partij nog een aantal foto's neer die moeten ondersteunen dat zij wel degelijk monnik was in Tibet.

Met betrekking tot verzoekende partij haar uitleg waarom zij tijdens haar eerste asielaanvraag niet heeft vermeld dat zij monnik was/is, met name omdat zij tijdens haar vlucht gearresteerd werd in Zaventem en opgesloten werd in een gesloten centrum, zij nog zeer jong is, jaren onderdrukt werd, en niet geschoold is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *"Verzoekers betoog dat hij zijn eerste asielaanvraag in een asielcentrum deed, hij jaren onderdrukt was en niet geschoold is, biedt geen verschoning voor het tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas, namelijk dat hij monnik was in Tibet. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Dat hij zich heeft gehouden aan het advies van anderen, volstaat evenmin ter rechtvaardiging van het onvermeld laten van dergelijke essentiële gegevens. Verzoeker is immers zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Verzoeker kreeg, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag tal van gelegenheden om het belang van zijn religieuze achtergrond in zijn asielmotieven toe te lichten. Dat verzoeker, ondanks al deze kansen daartoe, dit niet heeft gedaan, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn huidige verklaringen over zijn monnik zijn en hoe dit is verweven met zijn actie en zijn vlucht uit Tibet, op fundamentele wijze."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling met concrete en valabele argumenten en ze werpt er geen ander licht op.

De door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde (kopieën van) foto's staven, in weerwil van haar algemene beweringen hieromtrent, geenszins haar beweerde, doch ongeloofwaardig bevonden recente verblijf in Tibet en het feit dat zij er als monnik in een klooster zou hebben geleefd Tibet. De Raad hecht aan de foto's, waarop verzoekende partij meermaals in traditionele monnikenklederdracht staat afgebeeld, geen bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Bovendien bevatten de foto's, waarvan een verzoekende partij op 27 januari 2014 in westerse kledij in een vestiging van fastfoodketen KFC (Kentucky Fried Chicken) toont, geen enkele verwijzing naar waar, of in welke omstandigheden deze werden genomen, zodat ze bezwaarlijk als objectieve, sluitende bewijzen van de door verzoekende partij aangehaalde asielverklaringen en - motieven kunnen worden beschouwd.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene beweringen dat zij wel degelijk monnik was in Tibet en dit met verschillende elementen bewijst, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 juni 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Volledigheidshalve wijst de Raad nog op hetgeen in het arrest 135 782 van 23 december 2014 werd gesteld met betrekking tot verzoekende partij haar afkomst uit Tibet: *"(...) Verzoekster weerlegt de motieven van de bestreden beslissing - luidens dewelke er geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden verblijf in Tibet tot februari 2014 - op geen enkele wijze waardoor deze onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen. Uit de bestreden beslissing bleek immers dat verzoeksters kennis over het dagelijkse leven in Tibet de laatste jaren bijzonder gebrekkig was. Het is te dezen niet kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal aan de verzoekende partij, ongeacht haar opleiding, ter zake de gegevens heeft gevraagd die in de bestreden beslissing zijn aangehaald. De kennis waarnaar bij verzoekster gepeild werd betreft de dagelijkse levensomstandigheden waarvan in redelijkheid kan verwacht worden dat iedere persoon ongeacht zijn opleiding moet kunnen antwoorden. Zo bleek verzoekster niet te kunnen aangeven wanneer de landbouwtaksen voor haar gezin werden afgeschaft, kon zij als landbouwster niet preciseren vanaf wanneer het gezin kunstmest is beginnen te gebruiken*

om de velden te bemesten, kende zij de prijs van de kunstmest niet noch wist zij aan te geven of de prijzen ervan de laatste jaren waren gestegen of gedaald waren en kon zij al evenmin aangeven welk merk van kunstmest het gezin gebruikte, kon zij amper belangrijke gebeurtenissen die zich de laatste jaren in het district hebben voorgedaan beschrijven, wist zij zelfs niet wanneer er zelfverbrandingen zijn geweest in het district, wist zij niet wanneer de huidige president en partijleider Xi Jinping aan de macht is gekomen, wist zij niet wanneer de laatste volkstelling in haar dorp en regio heeft plaats gehad en kon zij geen voorbeelden geven van prijsstijgingen de laatste zes jaar dat zij in Tibet was.

Uit deze bijzonder gebrekkige kennis kon de commissaris-generaal dan ook met recht besluiten dat verzoekster Tibet al veel vroeger verlaten heeft dan zij voorhoudt en dat zij gedurende vele jaren in een derde land heeft verbleven. Er kan bijgevolg dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat onlosmakelijk met verzoeksters verblijf in Tibet verbonden is. Verzoekster werd bovendien meerdere malen met haar leugenachtige verklaringen over haar verblijf in Tibet geconfronteerd.(...)”

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS